

CRITICA CINEMA**Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat****Més abellots que reines**

La història. Delta de Tigre i Buenos Aires, Argentina, ara. Amb problemes personals i familiars, Agustín, pediatra, decideix suplantar la identitat del seu germà bessó Pedro, malalt terminal de càncer, se'n va al Delta de Tigre decidit a canviar de vida, però les circumstàncies seran crítiques.

La pel·lícula. Les òperes primes acostumen a pecar d'ambició narrativa i temàtica. ¿És allò de debutar i fer-se notar? Això és el que li ha passat a Ana Piterbarg (Buenos Aires, 1971) amb *Todos tenemos un plan*. En el moll de l'os de la pel·lícula hi ha components de thriller d'aiguamolls, drama psicologista i melodrama social. Una barreja que podria haver estat explosiva però que es queda amb la pólvora mullada, atès el tempo narratiu-descriptiu que la directora-guionista ha imposat al relat de suplantació de personalitat. Tot i la càrrega existencial (en excés literària) que malviu Viggo Mortensen en el doble paper Agustín/Pedro, el film flueix tan decandit com el trist Cristiano Ronaldo. Precís i preciosista en els detalls (el rusc de les abelles, les canoes flotant mig a la deriva en el Rio de la Plata, mirades i silencis) la qüestió és que el film mai arriba a commoure, sacsejar, emocionar, en una paraula, a implicar l'espectador. I és una llàstima. Les imatges són prou belles; les interpretacions acurades, Vig-

go Mortensen (un dels productors de la pel·li) està com sempre: entre l'apatia de l'outsider i l'angoixa vital desconcertada, Daniel Fanego inquietant, Soledad Villamil esplèndida i desaproveitada, i la revelació summament fresca de Sofia Gala Castiglione en una Rosa sense espines; la posada en escena, d'acurat realisme porteny, i l'atmosfèrica partitura musical de Lucio Godoy, acoblen un discurs que, irònicament, denota no tenir clar quin és el seu pla. Entre metàfores sobre

Todos tenemos un plan

Directora: Ana Piterbarg.
Int.: Viggo Mortensen,
Daniel Fanego. Argentina-
Espanya-Alemanya,
2012. 116'. JC Alpicat.

abelles i abellots, de mel i de fel, de mutacions de personalitat impossibles, les aventures del pobre Agustín desemboquen a mar obert.

La imatge. Agustín llençant-li la tovallola a Pedro en la banyera letal.

La frase. "No hi ha lloc per a grans canvis", que sentència el facinerós Adrián. O el que va dir Lampedusa a *Il Gattopardo*: cal que tot canviï per a que tot segueixi igual.

La recomanació. Seguidors del cinema argentí i addictes als thrillers pantanosos.